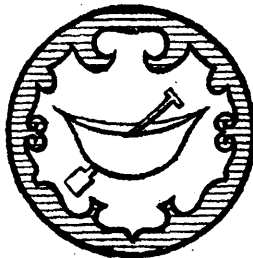

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i administracja
Plac Wolności 1.

Administracja czynna od godz. 9-12 wp.
Redakcja od godz. 1-2 po południu.

Prenumerata: Kwartalnie . Mk. 180.--
Miesięcznie . " 60.--

Ogłoszenia: Wiersz nonparelowy (cztery szpalty na stronie) Mk. 20.-- Przed tekstem Mk. 50.-- za wiersz (dwie szpalty na stronie). Drobne 5 marek za wyraz. Najmniejsze ogłoszenie mk. 50.--

Cena egzemplarza 30 Marek

№ 44. (107.)

Łódź, poniedziałek 31 października 1921 r.

Rok III.

Rozporządzenia i Okólniki.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat miasta Łodzi podaje do wiadomości, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 26 października 1921 r. № SM. 3021 do Województwa Łódzkiego oznajmiło, iż zatwierdza uchwalony przez Radę Miejską w dniu 18 października 1921 statut, jak następuje:

S T A T U T

o poborze opłat na rzecz kasy miejskiej w Łodzi od spirytusu, wszelkiego rodzaju wini wyrobów wódczanych.

§ 1.

Osoby, instytucje i przedsiębiorstwa, sprowadzające do miasta Łodzi względnie produkujące w Łodzi spirytus, wszelkiego rodzaju wyroby wódczane oraz wina, obowiązane są do uiszczenia opłat na rzecz kasy miejskiej w Łodzi w wysokości 5% pobieranych przez rząd opłat akcyzowych, to jest mk. 100.-- od 1 litra 100° alkoholu od spirytutu i wyrobów wódczanych i 10% opłaty celnej od win, sprowadzonych za granicy łącznie z dopłatą do cła (aggio).

Uwaga I. Nie podlegają opłacie wina owocowe wolne od alkoholu.

Uwaga II. Stopa podatku może być zmieniona przez Magistrat w zależności od zmiany wymiaru akcyzy rządowej, lecz zmiana ta wymaga każdorazowego zatwierdzenia przez władze nadzorcze.

§ 2.

Pobór opłat miejskich odbywa się na podstawie dokumentów przewozowych, wystawianych przez wytwórnie, składy hurtowe, koleje państwowe i inne instytucje i przedsiębiorstwa oraz na podstawie dokumentów, wystawionych przez Urzędy Skarbowe Akcyz, Komory Celnej i wszelkiego rodzaju zakłady, uskuteczniające dostawę trunków do Łodzi.

§ 3.

Do uiszczenia opłat miejskich obowiązane są:

a) przedsiębiorstwa, produkujące spirytus i wszelkiego rodzaju wyroby wódczane w Łodzi;

b) likiernie i t. p. przedsiębiorstwa, wytwarzające wszelkiego rodzaju wyroby wódczane w Łodzi;

c) hurtownie oraz handel win i wódek, i

d) restauracje i poszczególne osoby, o ile sprowadzają napoje alkoholowe wprost z rozlewni lub miejsc sprzedażnych, położonych poza obrębem miasta Łodzi.

§ 4.

Osoby fizyczne i prawne, wprowadzające do miasta napoje alkoholowe i wina, obowiązane są zawiadomić Magistrat w ciągu 3-ch dni od daty przybycia transportu napojów, o ilości alkoholu lub wina, podlegającego opłatom miejskim na zasadzie niniejszego statutu.

§ 5.

Oplata uiszcza się w kasie miejskiej przy odpowiednim nakazie płatniczym. Oplata nieuiszczona w ciągu tygodnia od dnia doręczenia nakazu płatniczego będzie ściągnięta w drodze postępowania egzekucyjno-administracyjnego z doliczeniem 5% kary za każdy miesiąc zwłoki oraz kosztów sekwestracyjnych.

§ 6.

Magistrat prowadzi kontrolę przez swoich funkcjonarjuszów, czy od wszystkich sprowadzonych i wyprodukowanych w Łodzi napojów alkoholowych uiszczona została właściwa i całkowita opłata miejska.

Dla ułatwienia kontroli, Magistrat, po porozumieniu się z właściwym Urzędem Skarbowym Akcyz wprowadzi system specjalnych banderoli o opłatach miejskich na naczyniach, zawierających alkohol i wino.

§ 7.

W razie wywozu sprowadzonego i opłaconego spirytusu, wódek lub wina, poza granice miasta, podatek będzie zwrócony.

§ 8.

Podatek wymieniony pobierać może miasto narazie do dnia 1 września 1928 roku, t. j. do czasu, na który zawieszono rządowy monopol spirytusowy.

§ 9.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu statutowi podlegają karze na zasadzie art. 138 Kodeksu Karnego.

§ 10.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat.

§ 11.

Statut niniejszy obowiązuje od dnia ogłoszenia go w drodze urzędowej przez Magistrat i od tego dnia podlegają opłatom miejskim wszelkiego rodzaju wyroby wódczane i wina, jakie będą na składach, w likierniach, przedsiębiorstwach, wytwarzających wyroby wódczane, w sklepach, hurtowniach win i wódek, restauracjach i t. p.

Statut powyższy wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1921 roku.
Łódź, dnia 27 października 1921.

Magistrat m. Łodzi
Prezydent **Rzewski**.

EDWART ROSSET.

Działalność gminy m. Łodzi na polu aprowizacji w latach 1918-1920.

Trzylicie 1918-1920 jest okresem zmagania się ludności miejskiej z trudnościami aprowizacyjnymi. Stan rzeczy w latach 1919 i 1920 znamionuje wprawdzie znaczne polepszenie w stosunku do poprzedzającego te lata okresu rządów okupacyjnych, który to okresu był dla nas zarazem okresem głodu, jednakże trudności aprowizacyjne, wynikające z wciąż jeszcze znacznej dysproporcji pomiędzy podażą a zapotrzebowaniem, dają się ludności miejskiej poważnie we znaki. W przewycięzaniu tych trudności okazują miastu pomoc związki publiczno-prawne, już to regulując ceny artykułów spożywczych, już to normując ich przydział i spożycie. Obok państwa, które ogarnia najrozmaitsze dziedziny życia gospodarczego, w sprawach aprowizacji gmina w dalszym ciągu odgrywa pierwszorzędną rolę. Na terenie m. Łodzi obok Komitetu Rozdziału Chleba i Mąki, którego zakres działania określa już jego nazwa, a którego działalności poświęcamy osobne miejsce, działa Wydział Zaprowiantowania Miasta, który zaopatruje miasto w opał, produkty spożywcze oraz paszę. Obydwie wymienione instytucje są wydziałami miejscowego Magistratu; wyrażona w cyfrach działalność ich świadczy o rezultacie zabiegów zarządu miejskiego około uregulowania trapiącej ludność miasta sprawy niedoboru żywnościowego.

W zakresie aprowizacji opalowej ogólna działalność Wydz. Zapr. Miasta w omawianym trzyliciu przedstawia się cyfrowo jak następuje.

ROK	D R Z E W O		W Ę G I E L		N A F T A	
	przychód w kg.	rozchód w kg.	przychód w kg.	rozchód w kg.	przychód w kg.	rozchód w kg.
1918	24.620.229	20.899.604	99.149.500	84.613.500	15.514	15.199
1919	20.740.242	15.689.554	56.673.300	55.043.800	591.134	586.769
1920	32.892.968	28.358.469	59.264.800	57.400.700	554.592	551.172

W materiały opalowe Wydz. Zapr. Miasta zaopatrywał tanie kuchnie, szpitale, kooperatywy, instytucje dobroczynne, szkoły, wojsko, instytucje miejskie oraz użyteczności publicznej (elektrownię), wreszcie ludność prywatną. Przeciętna cena sprzedaż na drzewa wynosiła w 1918 r. 9,6 fen. za 1 kg. 1919—16,6 fen.; w ciągu 1920 r. cena ta wzrastała znacznie: w styczniu sprzedawano 1 kg. za 33 fen., w lipcu za 91 fen., w grudniu za 2 mk. 62 fen. Ceny węgla w latach 1918 i 1919 odpowiadają naogół cenom drzewa; w 1920 r. w styczniu za 1 kg. węgla Wydz. Zaprow. Miasta pobierał 22 fen., w lipcu 1 mk. 4 fen., w grudniu 2 mk. 30 fen. Najważniejszymi grupami odbiorców są w tym okresie: kooperatywy i ludność niezrzeszona z uwzględnieniem momentu niezamożności, co jest dodatnim świadectwem działalności samorządu łódzkiego na polu aprowizacyjnym.

W przytoczonym wyżej zestawieniu tabelarycznym uderza z jednej strony niewspółmierność, z drugiej zaś — brak dodatniego czy ujemnego postępu w rozchodach poszczególnych lat. Tak więc rozchód nafty w 1919 roku, który wynosi 586.769 kg., przewyższa z górą 38-krotnie rozchód nafty w roku poprzednim. Rozchód węgla w 1919 r. (55.043.800 kg.) jest mniejszy od tegoż rozchodu w 1918 r. o 29.569.700 kg. W roku 1919 obserwujemy

również zmniejszenie się rozchodu drzewa, natomiast nieomal podwaja się rozchód drzewa w 1920 r. Źródłem tych anomalji jest rozdźwięk pomiędzy podażą a popytem. Rozchód nie odzwierciadla istotnych potrzeb spożywców, nie odpowiada zapotrzebowaniu, lecz jest uzależniony od rozmiarów przychodu, którego cechą jest przypadkowość: o wysokości przychodu decydują możliwości nabycia. Mamy tu do czynienia z wymownym przejawem wytrącenia kraju z równowagi gospodarczej.

Analogicznie rzecz przedstawia się w zakresie aprowizacji żywnościowej.

Stosunki przychodu i rozchodu co do zasadniczych produktów spożycia, mianowicie ziemniaków, cukru, słoniny i soli, wyobraża poniższe zestawienie.

ROK	ZIEMIANKI		CUKIER		SŁONINA		S Ó L	
	Przychód w kg.	Rozchód	Przychód	Rozchód	Przychód	Rozchód	Przychód	Rozchód
1918	40.767.500	40.174.300	2 286.624	2.285.116	15.275	14.530	2.338.964	1.606.362
1919	32.154.600	31.521.300	3.419.087	3.358.951	288386	280585	3.271.548	3.047.664
1920	86.756.300	34.405.500	2.224.837	2.223.235	39.916	32.287	4.617.523	3.862.086

Poza wyszczególnionemi już artykułami Wydz. Zapr. Miasta udostępniał nabycie masła, szmalcu, sadła, fasoli, grochu, śledzi. I tutaj z pośród konsumentów na plan pierwszy wysuwają się kooperatywy i ludność niezrzeszona. Nadto Wydz. Zapr. Miasta aprowidował w żywność herbaciarnie, tanie kuchnie, ochronki i schroniska, szkoły, więzienia i t. d.

Ceny pobierano następujące:

Artykuł za 1 kg.	1918		1919		1920			
	Mk.	fen.	Mk.	fen.	Mk.	fen.	Mk.	fen.
Ziemniaki	—	22	—	29	—	40	3	—
Cukier (faryna)	2	98	5	57	6	—	60	—
Sól	—	57	—	77	—	83	9	76
Słonina	15	78	13	26	23	91	58	56
Sadło	14	33	—	—	—	—	—	—
Szmalce	—	—	11	82	—	—	—	—
Groch	1	48	—	—	15	86	26	84
Fasola	—	—	2	92	2	92	29	28

Podane ceny odbiegają znacznie od cen rynkowych. Te ostatnie, jak wykazuje statystyka cen w omawianym trzyleciu, przewyższają niekiedy kilkakrotnie ceny, pobierane przez Wydz. Zapr. Miasta. Ten moment należy podkreślić jako szczególnie ważny. Umożliwienie bowiem przez Magistrat nabycia artykułów spożywczych pierwszej potrzeby po takich cenach jest

dla ludności miasta w okresie niedoboru aprowizacyjnego i drożyzny rzeczywistym dobrodziejstwem. Zaznaczyć wypada, że rola, jaką gmina może i winna odegrać na polu zwalczania dających się skupieniom miejskim zwłaszcza we znaki trudności aprowizacyjnych, została należycie zrozumiana i oceniona na zachodzie, gdzie zarządy komunalne dzięki racjonalnej polityce aprowizacyjnej przyczyniają się w dużej mierze do usunięcia wskazanych niedomagań. Co do nas, to szczególnie niekorzystne warunki, w jakich zarówno w okresie wojennym jak i powojennym kraj nasz pod względem ekonomicznym się znalazł, czynią jakąkolwiek politykę aprowizacyjną miast wręcz niemożliwą. Jednakże wobec dążeń do unormowania tych warunków i pomyślnych horoskopów ich realizacji, hasło racjonalnej polityki aprowizacyjnej miast staje się znów aktualnem. Na polu uregulowania kwestji zaopatrywania ludności w żywność nasz zarząd miejski poważne ma zadanie do spełnienia. Wskazują na to przytoczone zestawienia cyfrowe, które dowodzą nieopanowania przez gminę sytuacji w zakresie aprowizacji.

Przychód i rozchód paszy przedstawia się następująco:

Rok	OTRĘBY		OWIES	
	Przychód	Rozchód	Przychód	Rozchód
1918	842.100	798.200	553.700	152.800
1919	777.200	744.850	—	—
1920	584.577	510.746	—	—

Pod pręgierz opinii publicznej.

W № 292 „Rozwoju“ umieszczono artykuł, pełen napaści, pod adresem straconych w łasku Konstantynowskim bojowników za Wolność i Niepodległość Polski. Wobec tego, że Magistrat wystąpił z inicjatywą uczczenia tych, którzy bezimiennie nieraz ginęli za ideały powstańców i rewolucjonistów polskich, uważamy za stosowne zaapelować do uczciwej opinii publicznej, do syndykatu dziennikarzy polskich m. Łodzi, celem położenia kresu bezczeszczeniu poległych, których pamięć jest drogą dla całej klasy pracującej m. Łodzi.

W kilku obchodach robotnicy łódzcy spieszyli tłumnie do łasku Konstantynowskiego, ażeby oddać hołd należyń swoim bohaterom i męczennikom.

Miejsce to było znieprawione ongi przez pachołków carskich, którzy celowo chowali na tych miej-

scach notorycznych przestępców, ażeby zohydzić pamięć swoich śmiertelnych wrogów. Nie naszą rzeczą jest rozróżnianie po śmierci wybranych i potępionych. Czynność tę pozostawimy tym, którzy nadają się do roli katów. Tak samo, jak znieprawieni byli rewolucjoniści przez moskalofilów i przez carat, tak samo dzisiaj nawet po śmierci znieważani są przez zwolenników jego metod rządzenia.

Magistrat m. Łodzi jest w posiadaniu kilkudziesięciu nazwisk politycznych skazańców, którzy w walce z caratem polegli bohatersko, jak przystało na bojowników wolności. Obrońca tych skazańców — mecenas Piotr Kon — może udzielić każdemu bliższych szczegółów, o tych, którzy ginęli za tych wszystkich, którzy dziś korzystają — jak posożyci — z owoców ich męczeństwa. Na stokach

cytadeli, na miejscu stracenia Traugutta i powstańców chowano również zwykłych zbrodniarzy, co nie przeszkadza jednak społeczeństwu polskiemu otaczać czcią miejsce stracenia ofiar.

W Anglii i Francji stawiają pomnik nieznanemu żołnierzowi, stawiają pomniki szczątkom, które mogą być nieś zwłokami przestępcy, ale idei. Magistrat m. Łodzi, powołany do życia przez szerokie warstwy robotnicze w Łodzi, uważał za swój święty obowiązek oddać należyty hold nieznanemu żołnierzowi rewolucji i walki z caratem.

Tym wszystkim, którzy nad spokój domowy wybrali mękę i trud, tym wszystkim, którzy wpatrzeni w obraz „tej, co nie zginęła”, zawiśli na szubienicy, tym wszystkim, którzy w atmosferze ugody i carofilstwa podnosili dumnie sztandar walki rewolucyjnej z najazdem, tym wszystkim, którzy wolność umiłowali nad życie, tym wszystkim, którym tortury nie wydarły tajemnic spisku i buntu, tym wszystkim nieznanym, bezimiennym żołnierzom idei stawiamy pomnik w dowód czci i hołdu.

W dniu ekshumacji zwłok poległych w roku zeszłym ten sam „Rozwój”, który zbeczeszcza obecnie prochy poległych umieścił artykuł, podnoszący ich zasługi pod tytułem: „Jak Łódź czci pamięć bojowników wolności!”

Co warte jest pismo, które raz podnosi zasługi straconych na to, żeby w kilka miesięcy potem zniesławiać ich pamięć?

„Rozwój” przemawia w artykule wstępnym w imieniu „etycznej” Łodzi. Bandycką i zwyrodniałą musiałyby być etyka tych warstw, któreby w podobny sposób rozumowały — jak „Rozwój”.

Hańba więc tym, którzy w zaślępieniu partyjnym chcą być gorliwymi, aniżeli żandarmami i oprawcy carscy.

W imieniu rodzin straconych bohaterów w imieniu lepszej części społeczeństwa, pamiętającego wskazania

naszych więźniów, w imieniu tych wszystkich, którzy kiedyś wypowiedzieli walkę nieprzejechaną caratowi, wyzyskowi, moskalofilstwu i przywilejom — oddajemy pod przegięż warstw pracujących i uczciwszej części społeczeństwa w Łodzi tych, którzy podobnymi wystąpieniami hańbią dobre imię polaka.

Rzewski.

Dział sprawozdawczy.

Z Obrad Magistratu.

Uchwała № 1159.

Przyjmując do wiadomości nadesłany przy odezwie Wydziału Samorządowego Województwa Łódzkiego L. S. M. 1489-II-1 z dnia 23. września 1921 roku okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych № S. M. 1954 z dnia 14 września 1921 roku, wzywający samorządy miejskie do budowy gmachów na pomieszczenie własnych urzędów i szkół miejskich, oraz stwierdzając, że Magistrat m. Łodzi do powyższego okólnika zastosować się nie jest w możności z powodu zupełnego braku środków finansowych, zaś niejednokrotnie zwracanie się do władz centralnych o przyznanie pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne, jak napr. na budowę kolonii mieszkalnej dla pracowników miejskich oraz gmachów na pomieszczenie szkół powszechnych miejskich, było dotychczas bezskuteczne, postanowiono

1) wezwać Wydział Budownictwa do ponownego zwrócenia się do władz centralnych z prośbą o przyznanie odpowiednich kredytów na budowę gmachów szkolnych (mk. 50.000.000. —), kolonii mieszkalnej dla pracowników miejskich (mk. 50.000.000. —), oraz na przebudowę Gazowni Miejskiej (m. 150.000.000. —);

2) Prosić Radę Miejską o zajęcie w tej sprawie właściwego stanowiska.

Kronika miejska.

— **W sprawie inwestycji w zakresie opieki społecznej.** Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej udzielało niejednokrotnie zasiłków na inwestycje dla zakładów opiekuńczych, prowadzonych przez samorządy. Motywem, skłaniającym do udzielania zasiłków był znany Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej brak środków w wielu samorządach przy jednoczesnym braku źródeł na pokrycie niezbędnych wydatków.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych wyraziło zgodę na pobór składki gruntowej w wysokości od 15 do 40 marek od morgi z przeznaczeniem osiągniętych środków na inwestycje komunalne w zakresie zdrowia publicznego, opieki społecznej i t. d. (dz. Urz. Min. Spr. Wew. № 5 z dnia 31 maja 1921 r. poz. 150). Ponieważ dzięki temu samorządy uzyskują możliwość zdobycia środków pokrycia wymienionej kategorii wydatków, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej poza bardzo wyjątkowymi wypadkami nie będzie udzielało zasiłków na inwestycje komunalne.

* * *

Magistrat wystąpił do Min. Wyzn. Relig. i Ośw. Publ. z wnioskiem o wydzielenie z archiwum państwowego znajdującego się w Piotrkowie planów i dokumentów Łodzi, oraz o przesłanie ich Magistratowi.

Plany te mają wielkie znaczenie dla miasta i są niezbędne dla projektowanego przez Magistrat wydania monografii m. Łodzi.

— **W sprawie opodatkowania przemysłu na rzecz gminy.** Związek przemysłowców zwrócił się do władz nadzorczych z memorjałem przeciwko projektowanemu przez Magistrat opodatkowaniu produkcji na rzecz miasta. Memorjał ten zawiera szereg wycieczek pod adresem łódzkiego zarządu miejskiego. W zwią-

ku z powyższym prezydent miasta zwrócił się do władz z prośbą o nadesłanie odpisu wzmiankowanego memorjału, celem odparcia zawartych w nim zarzutów oraz ewentualnego skierowania sprawy na drogę sądową.

Memorjał przemysłowców jest potwierdzeniem znanego zjawiska, że tam, gdzie się zaczyna opodatkowanie, kończy się obowiązek obywatelski wobec miasta.

— **W sprawie budowy gmachów własnych przez miasto.** Minist. S. W. rozesłało w d. 14. IX. r. b. do wszystkich wojewodów następujący okólnik:

Na posiedzeniu w dniu 20 maja 1921 r. Sejm Ustawodawczy uchwalił rezolucję w sprawie pobudzenia organów samorządowych miejskich do budowania własnych gmachów na pomieszczenie biur, instytucyj i szkół miejskich.

Powyzsza rezolucja Sejmu Ustawodawczego wywołana została coraz bardziej zwiększającym się brakiem mieszkań, zwłaszcza w większych skupieniach ludności.

Ponieważ brak mieszkań spowodowany jest z jednej strony zwiększeniem się ludności miast, co niewątpliwie będzie mieć miejsce w dalszym ciągu, i zastoje w ruchu budowlanym, z drugiej zaś strony brak ten potęguje się jeszcze przez zajmowanie na własne potrzeby domów mieszkalnych i rekwirowanie lokali zarówno przez organy rządowe, jak i samorządowe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w myśl powyższej rezolucji wzywa organy Samorządowe miejskie do unikania korzystania na własne potrzeby z domów mieszkalnych i niezwłoczne przystąpienia do budowy własnych gmachów.

Zaznacza się, że będzie również dążeniem Rządu do pomieszczenia swych Urzędów w gmachach własnych.

Zechce Pan Wojewa przedstawić organom Samorządowym miejskim

na podległym Panu terenie całą ważność danej sprawy i wezwać je do zastosowania się do powołanej rezolucji Sejmu Ustawodawczego.

Należy przy tem zwrócić uwagę, że obecnie Polski Bank Komunalny udziela długoterminowych do 50 lat pożyczek obligacyjnych na cele inwestycyjne związków komunalnych.

Województwo Łódzkie przesłało powyższe Do Panów Prezydentów miast Wydzielonych oraz Przewodniczących Wydziałów Powiatowych z następującym dodatkiem:

udziela się powyższe do wiadomości i zastosowania się. Ze swej strony Urząd Wojewódzki ze względu na ważność sprawy poruszanej w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wzywa Pana Prezydenta (Burmistrza) do przedstawienia jej na najbliższym posiedzeniu Rady

Miejskiej celem powzięcia pewnych konkretnych uchwał.

Sprawoznań oczekuje się w terminie do 25 lat.

Panowie Przewodniczący Wydziałów Powiatowych podadzą powyższe do zastosowania się Magistratom miast niewydzielonych znajdujących się na terenie powiatu.

Za Wojewodę

(—) Łyszkowski.

— **Narada w Ministerstwie Handlu i Przemysłu.** W Ministerstwie Handlu i Przemysłu odbędzie się narada z udziałem przedstawicieli magistratu w sprawach, związanych z projektowaniem przemysłu na rzecz gminy. Magistrat wydelegował na powyższą naradę wiceprezydenta dra Stupnickiego i naczelnika kancelarii p. Pilcera.

Licytacje przymusowe.

Dnia 2 listopada 1921 r. o g. 9-ej rano odbędą się licytacje przy ul.

Długa 23, szafa, Drewnowska 19, para bucików, Nowomiejska 13, krzesła, Nowomiejska 9, otomana, Nowomiejska 9, szafa, Piwna 10, koldra.

Dnia 3 listopada 21 r. od g. 9-ej rano odbędą się licytacje przy ul.:

Sienkiewicza 83, krzesło, Sienkiewicza 83, krzesło, Długa 118, maszyna do szycia, stół i otomana, Pańska 68, kapy.

OGŁOSZENIE.

Urząd Mieszkaniowy podaje niniejszym do wiadomości ogółu, że ze względu na znaczną ilość nagromadzonych spraw w Urzędzie oraz stale wzrastający ich napływ, **przyjmowanie interesantów odbywać się będzie odtąd tylko 3 dni w tygodniu, a mianowicie:**

w poniedziałki, środy i piątki

w godz. od 9 rano do 12 w południe.

Zarządzenie powyższe ma na celu umożliwienie normalnego toku pracy w Urzędzie, co leży w interesie zarówno Urzędu Mieszkaniowego, jak i publiczności.—

Łódź, dnia 22 października 1921 r.

MAGISTRAT
(—) RZEWSKI

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.

Odbito w tłoczni B-ci Holcman w Łodzi. ul. Zawadzka № 7.